12de JAARGANG — CURAÇAO DEN 20n JULI 1895 — № 603

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden ƒl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar ƒl. 10,—
Afzonderlijke nummers ƒl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels ƒl. 0,05 roov elken regel meer ƒl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel ƒl. 0,50, cada regel mas ƒl. 0,07½.

ROME en MOSKOU.

In Engeland en in het Oosten is sedert jaren een gelukkige terugkeer tot de katholieke Kerk waar te nemen; in Engeland meer wat de individu's betreft, die elk op zich zelf tot de Moederkerk zich bekeeren in het Oosten meer de terugkeer van geheele gemeenten en landstreken.

Het Anglicanisme heeft veel van het oude Geloof behouden, oneindig meer dan het protestantisme van het vasteland; doch in het Oosten hebben de schismatieke Kerken nog veel meer bewaard van den katholieken godsdienst.

Reeds zijn indertijd door het Anglicanisme pogingen beproefd om zich te vereenigen met de Russische, de Bulgaarsche en de Grieksche Kerken en die gemeenschap dan ook te noemen: „de katholieke Kerk;" die pogingen zijn echter, gelijk wel te verwachten was, mislukt.

De roemrijk regeerende Paus Leo XIII effent thans de wegen tot terugkeer zoowel voor het Anglicanisme als voor de Russische Kerk.

De vooruitzichten op een toenadering van Rusland zijn thans beter dan in jaren reeksen het geval was.

De goede invloed der Oostersche Kerken op het Anglicanisme is nog in het begin van dit jaar gebleken uit de bekeering van den predikant Raikes Bromage, die den 12 Januari plechtig in de katholieke Kerk werd opgenomen, na door kardinaal Vaughan zelf onderwezen te zijn. In de jaren '87 en '88 was hij door den Anglicaanschen bisschop van Kantelberg met een speciale zending naar het Oosten, vooral bij de Kopten, belast. Hij is de schrijver van een drietal werken getiteld: „de Moeder aller Kerken," een vertaling van een in het Oosten populairen Catechismus, „Een Catechismus der Koptische Kerk" met eene zeer doorwrochte inleiding, en een zorgvuldige vertolking van „de Heilige Catechismus van Nicholas Bulgaris." Deze studiën hebben hem met Gods genade katholiek doen worden.

Keeren wij tot ons onderwerp, de toenadering der Russische Kerk tot Rome, terug.

Al is van den tegenwoordigen keizer waarschijnlijk niet de invoering eener Grondwet te verwachten, al blijft de regeering waarschijnlijk autocratisch, toch verwacht men van hem een rechtvaardig beheer, een goede behandeling der Russische Katholieken en een steunen van de pogingen om zich als natie weder bij de katholieke Kerk aan te sluiten, het Opperherderschap des Pausen van Rome te erkennen, met behoud van de Russische liturgie.

Al hebben de Geunieerden, m. a. w. de in Rusland tot de Moederkerk teruggekeerden hunne Grieksch-Slavische liturgie eenigszins gewijzigd naar die der Latijnen. Z. H. Leo XIII staat er op, gelijk uit Zijne Encycliek aan de Oostersche Kerken gebleken is, dat de onderscheidene ritussen, gelijk zij bij de verschillende volken volgens overlevering bestaan, ongeschonden gehandhaafd blijven, zoodat deze wensch van Rusland niet alleen geen tegenstand zou ondervinden, maar zelfs aanmoediging.

De beroemde keizer Peter de Groote heeft in zijn tijd ook bij het Vaticaan aangeklopt om Rusland weder op te nemen in den schoot der eene katholieke Kerk, doch spoedig bleek dat het hem minder daarom te doen was, dan wel om door den Paus als keizer gezalfd en gekroond te worden en aldus de imperator te zijn van een tweede, een Oostersch Heilig Roomsch Rijk. Toen deze verkeerde politiek de pogingen deed mislukken, matigde hij zich in Rusland zelf een soort geestelijke macht aan; hij benoemde geen opvolger van den patriacrh van Moskou en verplaatste den patriarchalen Raad naar St. Petersburg, noemde ze heilige Synode, maar bracht die Synode tevens onder den druk der wereldlijke macht.

Indien thans het patriarchaat van Moskou hersteld werd, dan zou de Russische Kerk weder over haren ouden geestelijken invloed beschikken en de goede weg naar Rome zou allicht gebaand zijn.

De diplomatieke betrekkingen tusschen het Vatikaan en St. Petersburg waren reeds veel verbeterd, ook gedurende de laatste regeeringsjaren van den vorigen Czaar, en zijn na de troonsbestijging van den 27 jarigen Nicolaas II nog nauwer aangeknoopt, zooals men weet. Het is ook karakteristiek dat pater Vannuteli, pater Tondini en de Fransche bisschop, Mgr. Jourdan de la Passardière, geruimen tijd in Rusland hebben vertoefd in verschillende provinciën met de voornaamste geestelijken en ambtenaren hebben geconfereerd, sprekende over een hereeniging met Rome, zonder dat iemand daar aanstoot aan nam.

Een hereeniging der Russische Kerk met Rome zou niet indruischen tegen de geschiedenis van Rusland, doch een logische historische ontwikkeling zijn.

Rusland was de eerste prediking van het christen Geloof verschuldigd aan missionarissen uit Constantinopel, een eeuw voordat het patriarchaat van Byzantium zich losscheurde van Rome. De Russische of Slavische natie bleef vreemd aan dit schisma, en toen zij de invallen der Mongolen weerstaan had, was deze natie katholiek en onderworpen aan den H. Stoel gelijk zij van den beginne af geweest was. In de 15. eeuw was ook de Russische patriarch Isidorus op het Concilie van Florence (1439) ijverig in de weer om de Grieksche Kerk weder in gemeenschap te brengen met Rome. Hij werd tot kardinaal benoemd en overleed in de Eeuwige Stad, betreurende de later weer ontstane schismatieke strevingen, die zich van Constantinopel uit naar Moskou hadden laten gelden.

Gelijk men weet werd Constantinopel, toen Constantijn Rome geheel aan den Paus afstond, de hoofdplaats van het Oostersche Romeinsche Rijk.

Constantinopel of Byzantium, vroeger de zetel van een bisschop, werd nu de zetel van een patriarch. Sommige dier patriarchen hebben later, onder den invloed der Oostersche keizers, zich den titel van oecumenische of universeele patriarchen aangematigd, daarmede te kennen gevende dat zij de jurisdictie van den Roomschen Paus over het Oosten niet erkenden en eigenmachtig te werk wilden gaan. Een eigenlijke scheuring had echter eerst plaats in de elfde eeuw. Toen ontstond het Oostersche schisma, dat zich verder ook tot Rusland heeft uitgebreid, een scheuring die in 1270 op het Concilie van Lyon en anderhalve eeuw later op de Kerkvergadering te Florence wel rechtens werd opgeheven, doch daarna feitelijk weder zich voordeed. De tegenwoordige afscheiding is dus eigenlijk meer *de fait* dan wel *de droit.*

De geschillen tusschen de Latijnen en Grieken gedurende de Kruistochten, de vestiging, ondanks s' Pausen verbod, van een Latijnsch Rijk te Constantinopel hebben veel bijgedragen tot bevordering van het schisma. De weldadige invloed der Pausen werd nu eens dezer, dan generzijds tegengewerkt.

Rusland had zich intusschen buiten deze verwikkelingen gehouden en wanneer Peter de Groote meer gelet had op de wenschen van zijn volk dan op zijn persoonlijke ambitie om keizer te worden van een Oostersch Roomsch Rijk, zou misschien Rusland nog op dit oogen-

Bizcocho di Delft.

Nan, koe a conocele sabi masjar bon, koe ningun hende no por conta historia manera mi gran papa. Oranan largoe e por a papia di „e bon tempoe di Francesnan, manera el a jama coe ironismo tempoe koe Holandes tabata sufri bao di manoe di heroe di Napoleon.

Cuantoe contentoe nos — mi roemannan Jan i Willem i mi — tabata, ora e bon bieeuw a bini conversa poco coe papa i mama! El a bini anto banda di cuater ora, ora school a caba. Anto nos mester a biséle, kiko nos a sinja i si examen chikitoe a caba bon,. anto nos a obligele di conta nos un of otro historia. Ai, „muchanan," el tabata responde semper, „no fada mi!" Pero nos tabata sabi masjar bon kiko e palabra tabata nifica. Di tem Frances el a papia, koe di mas tantoe gustoe. El a sirbi den troepa grandi di Napoleon i e por a papia anto di gera. „Hende ta kega awor di mal tempoe, pero falta poco sin motiboe, si nan mester a biba manera nos a biba den es tempoe, anto si nan por a kega." I anto e tabata conta di bringamentoe di Wagram, Austerlitz, Jena, Leipzig, Waterloo, koe sin nos a sabi nos a sinja historia di nos Patria. Anto el a conta nos koe bao di gobierno di roeman di Napoleon—Lodewijk Napoleon Holandes no tabatin di kega tantoe ainda. Pero e Lodewijk a hera.

El tabata corda koe, ora el a bira rey di Holanda e por a goberna manera e kier. Napoleon a bisele, ora el a mandele na Holanda den anja 1806 pa goberna e tera como rey: Corda bon, koe bo promer obligacion ta di obedece *mi*, den toer otro cos bo ta liber. E kerementoe-ai Lodewijk koe el por a goberna manera e tabata kier, a dura numa cuater anja — den anja 1810 Napoleon a kita su roeman for di su trono i henter Holanda a bira un provincia di Francia.

Awor si un bon tempoe a jega. Nos a ricibi di nos bon emperador conscription. Toer jonkoeman di 18 anja mester duna op nan nomber na stadhuis, i muchoe di nan mester a sirbi como coeminda di cajonnan den geranan koe Napoleon tabatin coe Espanja, Alemania, Inglaterra, etc.

Mi no por ninga koe Napoleon tabatin di mester di soldat: e kier a bai Rusia. Ningun hende di Holanda tabata liber, spionnan Frances tabata camna rond loer mira, si nan no por tende nada papia contra Napoleon. Ningun libro por a sali, sin nan saminele bon na Paris, e poco courant koe tabata sali den es tempoe na Holanda, mester tabatin tambe banda di texto Holandes texto Frances. Toer mucha mester a sinja Frances, anto e „linga terribel," manera Napoleon á jama nos linga, lo kita liger for di mundoe.

Cuantoe muhernan no kier a duna pa un poco coffi! Promer di a bira un provincia di Francia un liber di coffi a costa 6 real na Holanda, den „tem Frances" trinta i un real. Kende por a bebe coffi ainda?

I hombernan? No por a haja bon tabaco mas i es koe a sali for di magazina di gobierno tabata holé manera jerba secoe i tabata masjar caro tambe.

Nos bon patria tabata den un estado terribel. Amsterdam a perde mas koe un siete partida di su habitantenan. Coe Haarlem, Den Haag i Delft tabata mes cos' Ciudadnan a bira pueblonan.

Asina nos gran-papa a conta nos i manera mi a bisa caba, sin nos tabata sabi nos a sinja historia di es tempoe aja; i toch, cuantoe bez nos a fada nos bon gran-papa pa e conta nos un bez mas historia di „*Biscocho di Delft*," mi no sabi, pero mi a tendele conta tantoe bez coe atencion, koe mi no por larga di contele boso també.

Ora gran-papa . . . no, laga mi coeminza:

Tabata den tempoe Frances den anja 1811. Un aldeano jamar Zorgvliet tabata biba na Maasland, un pueblo di un poco distancia for di Delft. E tabata propietario di un coenucoe, i ta pesai e tabata basta fadar di soldatnan Frances. Pakiko? Lo mi conta boso. Un di e grandi probechoenan koe Holandes a haja di Napoleon tabata, koe nos tabata obligá di mantene un troepa Frances koe falta poco no tabatin panja pa nan bisti nan curpa. Ora e troepa tabata bon bistir i koe nan a haja salud trobe, koe nan a perde den differente gera, el a bai i un otro troepa, pejor koe di promer ta toema su lugar. Toer hende, koe tabatin un poco plaka tabata obliga, di toema un, dos, tres of cuater Frances den nan cas pa cuida nan i doena nan bon coeminda, bebida, panja, etc.

Zorgvliet no tabatin di kega, koe nan a loebidele. Conforme, cincoe, seis Frances a bai for di su cas, cuater, ocho, diez tabata para caba dilanti porta di su cas pa drenta. Dos tres siman despues nan tabata sali trobe pa duna nan lugar na otro.

Un dia manera mi a bisa — tabata den anja 1811 i Napoleon tabata drecha su tropa pa bai Rusia — un dia un Frances a jega na Zorgvliet su cas - koe dos tres dia no a duna hospitalidad. Pero ki milagro! El tabata sol! Admirá, pasobra tabata su sol, Zorgvliet a ricibiele. „Podisé" el a corda, nan a comprende na Delft, koe mi á hacj basta pa mi patria,

blik geheel tot het Catholicisme behooren. De heerschzucht van dezen vorst echter heeft vooral door de opheffing — zijn toedoen — van het patriarchaat te Moskou op de Russische Kerk de beide kenteekenen gedrukt, welke aan alle ketterijen en schisma's gemeen zijn: de afhankelijkheid van de wereldlijke macht en onderlinge verdeeldheid.

Peter de Groote vestigde eene Staatskerk gelijk de Engelsche, zeer tegen den zin des volks. Het gevolg is geweest dat velen zich vervreemden van die Staatskerk en zich geheel en al aan de politiek overleverden, eene politiek, welke in onze dagen geheel tot nihilisme is overgeslagen. Anderen daarentegen kozen gelukkig den rechten weg en keerden buiten die Staatskerk om naar Rome terug. In Rusland gelijk in Engeland waren de bekeeringen tot het katholiek Geloof veelvuldig; een groot gedeelte des volks begreep dat hier niet een staatkundig, doch een godsdienstig belang op den voorgrond stond.

Sprekende over de bekeeringen in Engeland wenschen wij hier de nagedachtenis te huldigen van den overleden mr. David Lewis, een der eersten, die Newman, later kardinaal, volgden in zijn bekeering tot de katholieke Kerk. Hij was een tijd lang predikant ter zelfder plaatse waar Newman de bediening had uitgeoefend: in 1849, drie jaren na zijne bekeering, huwde hij met freule Jane Methuen die hem in 1772 door den dood ontviel. Deze geleerde, vooral in het canonieke recht en de kerkelijke geschiedenis ervaren, gelijk uit zijne vele geschriften blijkt was, tot op zijn ouden dag, minstens elf uur per dag in zijn studeerkamer en kon gelukkig op zijn 80en verjaardag bevestigen dat hij nog nimmer last had gehad van hoofdpijn of moedeloosheid. Van Zijne voornaamste werken vermelden wij slechts „de opkomst en uitbruiding van het Anglicaansche schisma" en het op Spaansche documenten gegronde „Leven der H. Teresia". Met wijlen den hertog van Norfolk en mr. Fullerton was hij, wat de financiën betreft, de voornaamste stichter van het Londensche Oratorium, terwijl hij tevens van vele andere stichtingen de ziel was; zoo verloor o. a. het gesticht der arme Clarissen te Arundel in hem den grootsten steun.

Wij hebben ons door de nagedachtenis van dezen convertiet laten afbrengen van ons onderwerp. Intusschen meenen wij genoeg gezegd te hebben om de hoop te kunnen uitspreken dat, zoo Peter de Groote al niet de Charlemagne is geworden van Rusland, wat godsdienst en zeden betreft; Nicolaas II een nieuwe Wlademir worden kan voor de religieuse en moreele ontwikkeling zijner onderdanen.

———o———

i segur ta pa compasion koe nan a manda esaki sol. Su admiracion a bira mas grandi, ora el a mira den su cas, camina te awor nan a manda solamente *soldat*, un Frances, koe tabatin oro riba su jas i carson. El mester ta muchoe mas haltoe. Nunca Zorgvliet a ripara koe otronan tabatin oro. Ma esaki! Podiser el ta....? En berdad e tabata parce un señor haltoe; Zorgvliet no tabata sabi kiko el mester a corda.

Pero el no tabata general ni luitenant mes. Un *sergeant* lo ta asina bon di come Zorgvliet su coeminda, di bebe su bebida i di haci uso di su placa.

Muchoe bez Zorgvliet a desea, koe toer e Frances tabata bai. Dios sabi na oenda, pero awor koe un militair asina haltoe kier toema bibar den su cas lé tratele perfectamente. Te awor su bi sinjanan no a haja nada mas koe soldatnan, mescos koe ne i nan tabatin nan te awor, pero awor el por a bisa koe el tabatin official den cas. Cuantoe e tabata papia di su luitenant, i com su bisinjanan tabata codiciele! I ora Dia Domingo el a bai misa, su wagen, cabai, sija enfin toer cos tabata limpi i tabata lombra mas koe nunca solamente pa munstra ki señor grandi el a ricibi cerca djele.

(E ta sigi.)

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

HET EEREGESCHENK
AAN
DEN WELED. GESTR. HEER
G. A. L. FERGUSON

In een onzer nummers van de maand December van het vorig jaar hadden wij een kort verslag gegeven van de vering van het gouden jubileum van den heer Ferguson als officier van gezondheid op dit eiland.

Zelden is een man het geluk beschoren 50 jaren lang zijne diensten te wijden aan een doel. Omstandigheden buiten zijn wil verhinderen den mensch maar al te dikwijls den weg, dien hij zich heeft afgebakend, te blijven bewandelen. Aan weinigen is het door de natuur gegund de physieke kracht te behouden, die het vervullen van den plicht vereischt.

Wij komen in dit nummer op dit jubileum terug, om verslag te geven van de aanbieding van het eeregeschenk aan den jubilaris. Onze lezers zullen zich ongetwijfeld herinneren dat bij het feest op 8 Dec. jl. den heer Ferguson door de Commissie, die zich met de inzameling van bijdragen van de ingezetenen dezes eilands om den jubilaris een blijk van waardeering aantebieden, had belast, ZEd. had medegedeeld dat dit stuk uit Nederland was besteld.

Het eeregeschenk bestaat in een keurig bewerkt zilveren beeld van Hygeia, met Marshelm op, in de eene hand den staf van Aesculaap en in de andere een nap houdende.

Het beeld staat op een zwart marmeren voetstuk, waarop een schild is aangebracht; op dit schild de opdracht. Het geheel onder een glazen stolp.

Het stuk is vervaardigd door de Utrechtsche Zilverfabriek [firma C. J. Bergeer.]

De Gouverneur der Kolonie had aan de Commissie te kennen gegeven dat hij zich bij haar voegen wilde, ter gelegenheid van de aanbieding van het geschenk aan den heer Ferguson.

Deze aanbieding had op Woensdag den 10n. dezer in den voormiddag plaats ten woonhuize van den jubilaris.

De heer J. H. Schotborgh, President der Commissie, sprak den heer Ferguson toe en bood hem, namens Curaçao 's ingezetenen het eeregeschenk aan, daarbij herinnerende aan de beløfte op 8 Dec. door de Commissie gedaan. Hij wenschte den heer Ferguson geluk met dit blijk van belangstelling en waardeering, dat hij van zijne medeburgers ontvangt.

De aanbieding van dit geschenk heeft de heer Gouverneur der Kolonie willen bijwonen, om den jubilaris nog een blijk te geven van de waardeering zijner trouwe plichtsvervulling door Regeering en Koloniaal Bestuur.

Zij hier herinnerd dat door H. M. de Koningin Regentes ter gelegenheid van het jubileum van den heer Ferguson, deze tot officier der orde van Oranje-Nassau werd benoemd.

De Gouverneur der Kolonie nam, na den heer Schotborgh, het woord, en deed uitkomen dat hij bij deze gelegenheid tegenwoordig heeft willen zijn, om den heer Ferguson nog een blijk te geven dat de door hem gedurende zoovele jaren aan den lande bewezen diensten, op prijs worden gesteld.

Deze algemeene waardeering zijner diensten, door zijn medeburgers, door de regeering en door het Bestuur der Kolonie kan niet anders dan een een bron van voldoening zijn voor hem, die het voorwerp daarvan is. Plichtsbetrachting en menschlievendheid verzekeren hem, die deze deugden weet uit te oefenen, de achting en eerbied van allen.

Het eeregeschenk, van Curaçao's ingezetenen, zij dan voor U niet alleen, maar ook voor uwe kinderen, een blijvend teeken van de achting en liefde, die gij u hebt verzekerd.

De jubilaris betuigde met aandoening zijnen dank aan de Commissie en aan den Gouverneur. Voor hem, en na hem voor de zijnen, zal het hem aangeboden geschenk, een blijvend teeken zijn van zijne dankbaarheid aan zijne medeburgers, aan de regeering en aan het Bestuur der Kolonie. In eere zal het steeds worden gehouden. Hij verzocht de Commissie wel de tolk aan allen te willen zijn van de gevoelens van dankbaarheid, die hem bezielen.

Plichtsbetrachting had hij zich steeds tot levenstaak gesteld, en het mag niet anders dan een groote voldoening voor hem zijn, dat zijne pogingen om zijn medemensch behulpzaam te zijn, door allen erkend worden."

Cur. Cour.

———

Het stoomschip *Prins Willem IV* der K. W. I. M., dat jl. Zaterdag zoo spoedig van hier vertrok om de *Prins Willem I* van dezelfde lijn, welke bij Cumaná aan den grond was geraakt, te hulp te komen, is Woensdag in zooverre onverrichter zake teruggekeerd, dat de *Willem I* reeds was vlotgekomen en de reis had voortgezet.

De *Willem IV* heeft denzelfden dag van zijne terugkomst alhier de onderbroken reis naar Haiti voortgezet.

———

Hoe onvoorzichtig het is aan kinderen, of aankomende jongelingen geweren in handen te geven, is jongstleden Zaterdag op *Groot-Kwartier* op allertreurigste wijze gebleken. Aldaar togen een drietal opgeschoten jongens van twee geweren voorzien op de jacht. Een der wapenen wilde geen vuur geven, wat natuurlijk bij onbezonnen jongens aanleiding geeft, dat het weinigje voorzichtigheid waarmede zij met de gevaarlijkste zaken omgaan, geheel verdwijnt. Er moest onderzocht worden, waarom het geweer weigerde. Men kan zich voorstellen, hoe roekeloos zulk een onderzoek en de middelen om het gebrek te verhelpen door kinderen worden toegepast. Het gevolg was dan ook dat het geweer plotseling afging en een der jongens zoo zwaar gewond werd, dat hij nog dienzelfden dag overleed. De knaap wiens onvoorzichtigheid zijnen makker het leven koste is in hechtenis genomen.

———

Bij Gouvernements-beschikking dd. 11 dezer maand No. 433 is aan Mejuffrouw M. E. Bruinier, hoofd van de Openbare Meisjesschool alhier, om gezondheidsredenen met ingang van den 15n. dezer een maand binnenlandsch verlof verleend.

———

Bij Gouvernements-beschikking dd. 13 dezer maand No. 441 is de korporaal bij de dd. Stedelijke Schutterij op dit eiland I. van Lier, benoemd tot Sergeant bij dat korps.

———

Gedeponeerd ten parkette van den Procureur-generaal in deze kolonie, als op straat gevonden, *één waaier* en *sleutelbos*.

———

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Teresa Livonno, Ana Carstens, Ernestina Belis, Victor Vos, Clemencia de Vargas. Ascension Rivas Arias, Amelia de Marchena, Augustines Broos, Michel Berbarie, Carl Gagzo, S. V. Marchena, (aangeteekend), Juan P. Barnie (aang.)

NEDERLAND

Voor alles is oefening noodig, zegt de Haagsche correspondent der *Midd. Ct.*, zelfs voor een zee-officier, die in lang niet als zoodanig dienst heeft gedaan, om weer op goeden voet te komen met zijn steek. Dat ondervond onlangs een der officieren, die de Koninginnen op *De Valk* naar Engeland overbrachten. De man was, door langen tijd in een betrekking aan den wal geplaatst te zijn geweest, gewoon veel te salueeren en te buigen, maar daarbij droeg hij niet zijn steek. Aan boord nu werden reeds bij het afvaren heel veel buigingen gemaakt ter begroeting van achterblijvende autoriteiten en belangstellenden, waarvan het gevolg was, dat onze officier, toen natuurlijk in groot tenue gekleed, zijn steek over boord liet vallen. Verder moest hij dus zich met zijn marinepet behelpen, hoewel in strijd met de voorschriften. Natuurlijk werd over het gebeurde aan boord menige aardigheid ten beste gegeven. Daarvan wil ik er eene vermelden, daar zij gezegd wordt van de jonge Koningin zelve afkomstig te zijn. Bij de terugkomst uit Engeland zag Hare Majesteit op de Schelde iets zwarts in de verte op het water drijven. Of zij wist of niet wist dat dit een boeiton was, wordt niet verhaald, maar wel, dat zij uitriep: "Kijk, daar ligt de steek van mijnheer X!". Of mijnheer X hartelijk medelachte, meldt het verhaal niet.

— Donderdag 20 Juni had te Haarlem de opening plaats van de Wilhelmina-bron. Van de aanwezegen noemen wij slechts de commissaris der koningin in Noord-Holland, jhr. Schorer, den burgemeester, jhr. Boreel van Hoogelanden, de wethouders en raadsleden, den afgevaardigde ter Tweede Kamer, mr. Farncombe Sanders, de leden der rechterlijke macht, de militaire autoriteiten, verschillende professoren van onze hoogescholen, tal van doctoren, benevens de aandeelhouders van het Staalbad en de leden van het gebouw, nu reeds 600 in getal.

In plaats van dr, Posthuma, de president van commissarissen van het Staalbad, wegens ziekte verhinderd, hield de heer Fr, Lieftink, lid der Tweede Kamer, de feestrede, waarna jhr. Schorer het brongebouw voor geopend verklaarde.

Vervolgens had, terwijl de muziek de volksliederen deed hooren, de rondgang plaats, en s'avonds concert met illuminatie.

— Men heeft gemeld dat de qualiteit van stuurman geleidelijk bij 's rijks zeemacht zal worden afgeschaft en in verband daarmee, de opleiding van stuurmansleerlingen aan boord van Hr. M. wachtschip te Amsterdam zal worden opgeheven.

— Omtrent de in Indië gemaakte kosten der expeditie heeft de regeering telegraphische inlichtingen aan den gouverneur-generaal gevraagd, maar nog niet ontvangen. De in het moederland gemaakte kosten ten laste van het 1ste hoofdstuk der Indische begrooting zijn hoogst moeilijk met eenige juistheid aan te geven, omdat niet kan worden gezegd, welke uitgaven al dan niet op rekening der expeditie moeten worden gebracht: hoogstens zijn zij op f 750.000 te stellen.

Het bedrag der gelden en kostbaarheden, waarop de kosten van den oorlog zijn te verhalen, werd blijkens een bericht van Februari jl. naar ruwe schatting gesteld op pl. m. f 1.800,000. Nadere opgaven zijn telegraphisch gevraagd, doch ook die zijn nog niet ontvangen.

BUITENLAND

Rome.—KARDINAAL LEDOCHOWSKY. Deze gewezen bisschop van Gnesen-Posen hoopt eerlang zijn gouden priesterfeest te vieren. Zijne Poolsche landgenooten dringen er bij den Duitschen keizer op aan, dat te dier gelegenheid de verbanning worde opgeheven, waarmede hij door Bismarck werd getroffen wegens zijn heldhaftig verzet tegen de Meiwetten. Na de opmerkelijke welwillendheid, door keizer Wilhelm bij zijn laatste bezoek te Rome aan kardinaal Ledochowsky betoond, is het wel mogelijk, dat deze stappen met welslagen zullen bekroond worden. De prefect der Propaganda zal dan een reisje naar Pruisch Polen maken.

Duitschland.—Keizer Wilhelm heeft de gelegenheid aangegrepen, om BISMARCK, met wien hij weinige maanden geleden in vriendschap en nu weer in vijandschap leeft, een hak te zetten.

Bismarck had in den laatsten tijd herhaaldelijk den minister Von Bötticher in zijne redevoeringen aangevallen. Von Bötticher is de eenige minister uit het Bismarcksche tijdperk, dien de keizer in dienst heeft gehouden. Hij is een zeer bekwaam

man, was Bismarck's rechterhand, en de oud-kanselier gunt den „nieuwen koers" de hulp van dien ondervindingrijken staatsman niet. Onlangs bespotte Bismarck hem als „een minister, die aan zijn zetel kleeft," waarop officieus werd geantwoord, dat Von Bötticher reeds meermalen zijn ontslag had gevraagd, maar dat noch Bismarck het vroeger noch de keizer thans het had willen toestaan.

Nu heeft Wilhelm II een decreet uitgevaardigd, gericht tot den staatsminister Von Bötticher, waarbij de keizer den minister zijn dank betuigt voor de goede diensten, door hem aan het vorstenhuis en het rijk bewezen. Als bewijs van waardeering vereerde de keizer den minister zijn borstbeeld in marmer.

„Wanneer gij dit beeld aanschouwt" — zegt de keizer — „zult gij er steeds aan denkèn, welke verplichting ik u schuldig ben voor de buitengewone diensten, door u aan mij, mijn vader en mijn grootvader bewezen."

Bismarck, die de opening van het N.-O. zeekanaal niet heeft willen bijwonen, zal den slag gevoelen.

Intusschen mag gevraagd worden had het Centrum gelijk of niet, toen het trots alle uitvallen en beschimping niet wilde meewerken om een man te vereeren, die door den keizerlijken gril een oogenblik weer in de gunst was geraakt?

Frankrijk.— Bestaat er inderdaad een bondgenootschap tusschen Rusland en Frankrijk? De vraag rijst opniew nu de Russische gezant te Parijs aan den president der Republiek op bizonder plechtige wijze de insignes van de hoogste Russische orde heeft ter hand gesteld. Immers, in de korte toespraak door den gezant bij die gelegenheid gehouden en in het antwoord van den president wordt met geen woord van een alliantie gerept. De Czaar spreekt bij monde van zijn vertegenwoordiger de vriendschap uit, welke hij voor het hoofd der Republiek koestert en Frankrijk-zelf wordt verzekerd van de "onveranderlijkheid" zijner gevoelens, terwijl de gezant daaraan toevoegt, dat hij zich gelukkig acht op het voortduren der voortreffelijke verhoudingen (relations si heureusement établies) tusschen de beide landen te kunnen wijzen. Hierop aantwoordde de heer Faure, dat hij ten zeerste was verblijd door de ontvangen onderscheiding, waarin hij "een nieuw en kostbaar bewijs" zag van de sympathie, waarmee Czaar Nicolaas op het voorbeeld van zijn roemruchten vader jegen Frankrijk is bezield en van de vriendschap, welke zoo gelukkigerwijze tusschen beide landen bestaat.

Zooals men ziet onthield men zich van weerszijden zorgvuldig van elke zinspeling zelfs op het bestaan eener alliantie en nu de eerste vreugde wat voorbij is, schijnt men hierover in Frankrijk min of meer ontstemd. Officieel is bevestigd, dat de betrekkingen tusschen de beide mogendheden sympathiek blijven, officieel reikt de Russische alleenheerscher aan den president der Republiek de hand der vriendschap, maar of de keten der St. Andreas-orde nog iets anders en iets meer symboliseert dan de band der vriendschap, blijft de vraag. "Ik zie niet in," zegt de Parijsche correspondent van een onzer bladen, "dat deze redevoeringen iets bizonders behelzen. Wanneer de Spaansche ambassadeur de insigniën zou uitreiken van het Gulden Vlies of de Belgische gezant het het grootkruis der Leopoldsorde den president der republiek zou overhandigen, zouden de woorden en zinswendingen dezelfde zijn. De gewisselde redevoeringen zijn opgesteld in de diplomatieke taal, welke bij dergelijke gelegenheden gesproken wordt. De aanbieding der versierselen is een daad van vriendelijkheid zonder meer aan den vertegenwoordiger eener natie, waarmede Rusland op den besten voet staat."

In de *Figaro* geeft "Whist" zijn ongenoegen te kennen over het feit, dat zoo hardnekkig gezwegen wordt over den aard der betrekkingen, welke tusschen Frankrijk en Rusland bestaan, te meer daar de triple-alliantie steeds óf langs diplomatieken weg óf door verklaringen in de verschillende Parlementen wel niet den inhoud, maar toch het feit van het verbond heeft openbaar gemaakt.

Het vermoeden ligt voor de hand, dat "Whist" in dit misnoegen niet alleen staat. Het hindert het gevoel van eigenwaarde van het Fransche volk, zegt bovengenoemde correspondent, dat, ondanks al wat het aan geestdrift en aan geld ten behoeve van Rusland heeft uitgegeven, van deze zijde daarop nog altijd slechts geantwoord wordt met daden, welke wel heel vriendelijk zijn maar den aard der wederzijdsche betrekkingen niet boven allen twijfel verheffen, zelfs niet voor de meest overtuigde voorstanders. De marine, het leger, de pers, het Russische volk zelf leggen telkens getuigenis af van hun warme gezindheid jegens Frankrijk; van Fransche zijde wordt dat dankbaar aangenomen en beantwoord; de Czaar laat die verbroedering toe, wat bewijst dat zij zijn instemming heeft; maar de betrekkingen welke tusschen beide landen bestaan te proclameeren tot een alliantie, is iets waartoe ook Nicolaas II nog niet kan besluiten.

De beteekenis van de verleening der Andreas-orde wordt door enkele Parijsche bladen dan ook vrij sceptisch beoordeeld. De *Gaulois* schrijft: "De verleening der orde is een broederlijke charmante psychologie, als ze ons maar niet te platonisch blijkt!" Maret spot in den *Radical* met de officieuse geestdrift. "Kleine geschenken onderhouden de vriendschap, maar hebben dikwijls het nadeel, dat zij gevaarlijke illusies opwekken," luidt zijn oordeel. Rochefort twijfelt aan het bestaan van het verbond met Rusland en verklaart, dat Frankrijk geen blauw lint voor president Faure verlangt, maar de onderteekening van een verdrag. Een der bladen, de *Petite République*, een socialistisch getint blad maakt van de plechtigheid gewag onder.... de "gemengde berichten," waarover de *Figaro* het heftig aanvalt.

— Onlangs wilde een inspecteur van een der grootste magazijnen een dame arresteeren, die hij op heeterdaad had betrapt, toen zij van een uitstalling wat wegnam, en met haar een jong meisje, dat een klein kind in de armen hield. De twee vrouwen verzetten zich zóó luidruchtig, dat vóór de deur de menschen staan bleven, en het publiek partij voor haar trok. Dit maakte den inspecteur ongeduldig, en met een bruske beweging ontdeed hij de oudste dame van een langen mantel, welke haar van de schouders tot de voeten viel. En wat zag men toen: de dame van onder tot boven behangen met kant, met toiletartikelen, met waaiers, ja zelf met een tweetal parasols. Dat had zij alles gestolen en met zooveel behendigheid aan haken van haar japon bevestigd, dat iedereen begreep met een dievegge van beroep te doen te hebben. Op hetzelfde oogenblik barstte het jonge meisje, dat met haar was, in weenen uit, en liet het lieve kind, dat ze in de armen droeg, op de straatsteenen vallen. Een kreet van ontzetting steeg op uit de menigte. Snel pakten een aantal meewarigen zich over de gevallen kleine—maar deze bleek een voortreffelijk nagemaakte pop met wassen hoofdje te zijn, welker lange kleeren ook alweer dienden tot bergplaats van gestolen voorwerpen.

— De leden der *Académie Française* samengeroepen tot het verkiezen van twee „onsterfelijken," als plaatsvervangers van de heeren Victor Duruy en Ferdinand de Lesseps hebben als opvolger van den heer Duruy bij de eerste stemming gekozen den heer Jules Lemaitre met 21 stemmen. Op den heer Delafosse werden 9 stemmen uitgebracht.

Bij de stemming voor een plaatsvervanger van den heer De Lesseps verkreeg, ofschoon vier malen gestemd werd, geen der candidaten de vereischte meerderheid. Derhalve werd de verkiezing een half jaar uitgesteld. Voor dezen zetel waren vijf candidaten, de heeren Bardoux, Francis Charmes, Desjardins, Jean Aicard en Emile Zola.

— De minister van koloniën in Frankrijk, de heer Chautemps is nooit in de koloniën geweest en heeft zich nooit bijzonder met de koloniën ingelaten. Hij was geneeskundige, voor hij een politiek man, president van den Parijschen gemeenteraad, lid der Kamer en dit jaar minister van koloniën werd: Eenige weken geleden zou hij in de Staatscommissie voor de koloniën een verslag uitbrengen over den *tegenwoordigen* staat der Fransche bezittingen. Nauwelijks had hij tien regels gelezen, of de leden keken elkander verbaasd aan, en een hunner sprak: "Mag ik den minister doen opmerken, dat wij het verslag, dat hij ons voorleest, reeds kennen; omdat een zijner voorgangers het ons al heeft voorgelezen!" En de minister wist niet anders te antwoorden, dan dat hij inderdaad gemeend had, dat dit verslag het nieuwste was! Zoo althans verhaalt de *Figaro*.

— Het scheepsvolk van het Engelsche schip *Why Not* heeft dit vaartuig nabij de Fransche kust, met twintig passagiers aan boord, brandend achtergelaten. De passagiers hebben zoo goed en zoo kwaad als 't ging, het vaartuig op de Fransche kust laten loopen en zijn op een na gered. Een der passagiers verhaalde, dat hij het roer greep en op aanwijzing van een ander, die op den uitkijk was aan staan, rechts of links stuurde. De mannen konden zeer slecht zien, de rook verblindde hen. Zoodra de maan opkwam stuurden zij op de kust aan. Hun voorbeeld moedigde de anderen aan; de vrouwen baden om redding, de mannen sloegen de handen aan het werk en trachtten den brand met water te blusschen. Het mocht echter niet baten; reeds tastte het vuur de kajuit van den kapitein aan en waanden de ongelukkigen zich verloren, toen het schip op de kust liep.

Men kon de kust niet zien, doch op het geroep der schepelingen kwam een visscherschuit naar het brandende schip, die de ongelukkigen aan boord nam.

Omtrent het gebeurde wordt nader nog gemeld: De *Why Not* vervoerde een lading ongebluschte kalk: waarschijnlijk bij het schoonmaken van het schip kwamen eenige druppels zeewater met de kalk in aanraking, waardoor de brand ontstond en zich aan een lading hooi meedeelde. Daar dit stevig verpakt was, breidde de brand zich slechts langzaam uit en het scheepsvolk, dapper geholpen door de passagiers, deed zijn best de licht brandbare stof in zee te werpen Toen de kapitein echter zag, dat hij het vuur niet meester zou worden, besloot hij met het scheepsvolk te vluchten. Er waren slechts drie emmers aan boord, waarmee, onophoudelijk water in de vlammen geworpen werd. Een der matrozen liet quasi per ongeluk zijn emmer in zee vallen, wat het sein gaf tot het strijken der booten. In een oogwenk hadden de kapitein en zijn manschappen plaats genomen en stieten van het brandend schip af, voordat de passagiers wisten wat gebeurde; den volgenden dag landde hij op de Fransche kust, waar hij een leugenachtig verhaal deed van het voorgevallene en er bij voegde, dat het niet noodig was naar zijn schip te gaan zoeken, daar dit ontwijfelbaar gezonken was.

De passagiers wisten echter gelukkig de kust de bereiken, afgaande op het licht van den vuurtoren van Fréhel. De Fransche zeelieden noemden het een wonder, dat het vaartuig niet verongelukt is op de riffen en zandplaten aan de kust.

Engeland.—Den 27n Juni zou het katholiek college van Maynooth in Ierland met schitterende plechtigheden zijn 100-jarig bestaan vieren. Onder de kerkelijke grootwaardigheidbekleeders, die de uitnoodiging tot bijwoning der feesten hadden aangenomen, bevinden zich de kardinaalprimaat van Ierland, kardinaal Vaughan, kardinaal Gibbons, de aartsbisschop van San Francisco, zeven Engelsche, twee Schotsche bisschoppen en twee bisschoppen uit de vereenigde Staten. De drie kardinalen en de Engelsche bisschoppen zullen onmiddellijk na de feesten Ierland moeten verlaten om op tijd te Londen te zijn bij de eersten-steenlegging der kathedraal van Westminster.

Ook dat feest zal met den grootsten luister worden gevierd.

De nieuwe kathedraal die in den Romaansch - Byzantijnschen stijl wordt gebouwd, zal 1.200.000 gulden kosten. De eerste-steenlegging zou plaats hebben den 29n Juni, op den feestdag der H. Apostelen Petrus en Paulus, met een luister als nog niet is vertoond sedert de herstelling van de katholieke hiërarchie in Engeland. Om 11 uur begeven de bisschoppen en geestelijken zich van het paleis naar het terrein der kathedraal. Daar wordt de grondsteen gewijd en gelegd door Z. E. kardinaal Vaughan, aartsbisschop van Westminster en primaat van Engeland, in tegenwoordigheid van Z. E. kardinaal Logue, aartsbisschop van

Armagh, primaat van Ierland, Z. E. kardinaal Gibbons, aartsbisschop van Baltimore, en de Engelsche bisschoppen.

Om twaalf uur zal op het terrein der toekomstige kathedraal door Z. E. kardinaal Logue een H. mis gelezen worden, opgeluisterd door de regimentsmuziek der Goldstreamguards. Op het oogenblik der consecratie wordt de tegenwoordigheid Onzes Heeren aangekondigd door het geschal van zilveren trompetten, zooals menig pelgrim het in de Sint-Pieterskerk te Rome gehoord zal hebben bij de pontificale Mis des Pausen.

Reeds werden er een groot aantal toegangskaarten verkocht en de opkomst zal grooter en schitterender zijn dan ooit na de hervorming bij een katholiek feest het geval was. Het grootste deel van den Engelschen katholieken adel met den hertog van Norfolk aan het hoofd, zou tegenwoordig zijn; verder ongeveer 300 priesters en een ontelbare menigte geloovigen.

—In de museum-zaal van Stowe-House waren Woensdag 19 Juni voor het publiek de geschenken tentoongesteld, aan prinses Helena van Orleans en den hertog van Aosta vereerd bij gelegenheid van hun huwelijk, dat den 25n Juni voltrokken zou worden.

De gravin van Parijs had gezonden een verzameling edelgesteenten, twee zwarte paarlen, een diamanten kruis, een Engelsch ponyrijtuig met pony, een cashmereshawl, vroeger behoord hebbende aan de hertogin van Orleans, een dito uit den bruidschat van de hertogin van Montpensier.

De hertog van Orleans een diamanten collier, smaragden oorhangers, een diadeem en aigrette van smaragden en diamanten.

De bruigom, een parure van paarlen en diamanten, een snoer van 35 paarlen met diamanten slot, 11 snoeren paarlen met slot van smaragden en diamanten, een collier van diamanten en saffieren, waarin vijf vierkant geslepen diamanten en vijf peervormige saffieren.

De hertogin van Montpensier een kostbaar juweelen hoofdtooisel, antieke Japansche en Fransche waaiers, een kantel parasol, enz.

Prinses Marguerite van Orleans een aquarel van De Penne.

Verder waren er nog geschenken van Prins Ferdinand van Bulgarije, koningin Isabella van Portugal, de koningin van Italië, enz. enz.

Rusland.—Men weet nog zeer weinig van Ruslands jongen vorst Czaar Nicolaas II, den beheerscher van een rijk, twee malen zoo groot als de V. S.; regeerend over 120,000,000 onderdanen, bevelvoerende over een leger van 2,000,000 soldaten. Zeer welkom zijn dus eenige mededeelingen, blijkbaar uit 's keizers naaste omgeving afkomstig, vervat in een opstel van prof. E. Borges in het Juninummer van *Harper's Monthly Magazine*.

Keizer Nicolaas is opgevoed in de leer van zijn vader: „Rusland voor de Russen." Behalve een Engelsche, een Duitsche en een Fransche gouvernante heeft hij alleen Russische onderwijzers, opvoeders en speelmakkers gehad. Zijn meest kenmerkende eigenschappen, deels geërfd, deels door zijn opvoeding aangekweekt, zijn: liefde voor de waarheid, dus afschuw van veinzerij; godsdienstzin, eerlijkheid en zedelijkheid in de hoogste beteekenis, zoodat men veilig kan voorspellen, dat zijn huiselijk en familieleven even voorbeeldig zal zijn als dat van Alexander III. Niet minder dan in deze opzichten heeft zijn vaders voorbeeld invloed geoefend op Nicolaas' beschouwingen over oorlog en vrede. En hoe keizer Alexander den oorlog verafschuwde, is genoeg bekend. „Jongens, de oorlog is vreeselijk, afschuwelijk, beestachtig!" zeide hij dikwijls tot zijne kinderen, als hij hun zijn lotgevallen in Turkije verhaalde. „Moge God u er voor behoeden, den oorlog te zien en het zwaard te trekken!"

Alles doet vermoeden, dat de nieuwe czaar zal voortgaan, Rusland te verrussischen, hoewel op andere wijs dan Alexander III. Het verrussischen van Joden, Polen en Duitschers is noodzakelijk voor de toekomst van het Rijk, al moge het veroordeeld worden door hen, die tot deze rassen behooren. Alexander III zou dit doel volgens den schrijver veel nader zijn gekomen en zonder de verontwaardiging der wereld te wekken, indien hij niet het oor had geleend aan den procureur der H. Synode Pobiédonostzeff, die het door geloofsdwang trachtte te bevorderen. De nieuwe Czaar zal een zachter staatkunde volgen, gelijk bleek uit zijn proclamatie aan de Duitschers in de Oostzee-provinciën en uit het terugroepen van generaal Gurko als gouverneur te Warschau.

De keizer houdt evenmin als zijne moeder van de Duitschers, maar de toekomst moet uitmaken of zijn echtgenoote, een Hessische prinses, hem niet van dien afkeer zal afbrengen. Overigens kan men er op rekenen, dat hij persoonlijke beweegredenen in dit opzicht geen belangrijken invloed zal laten oefenen op zijne politiek. Evenmin als de beweerde genegenheid voor de Franschen bij zijn vader zoowel als bij hem, de staatkunde van Rusland eenigermate wijzigde of zal wijzigen.

Maar tegenover Engeland zal czaar Nicolaas, naar het oordeel van prof. Borges, waarschijnlijk een staatkunde volgen, lijnrecht tegenovergesteld aan de traditiën van een eeuw. In strijd b. v. met prof. Vambéry te Weenen gelooft hij, dat vriendschap, ja zelfs een verbond tusschen Rusland en Engeland zeer wel mogelijk is. Het Russische volk in het algemeen is z. i. volstrekt niet vijandig tegen Engeland en bij de ontwikkelden en beschaafden neemt de liefde voor al wat Engelsch is — van taal en letterkunde tot kleederen en paarden — gestadig toe. In waarheid komen vooroordeel en afkeer slechts van één kant. Onrechtvaardiglijk verdenken de Engelschen Rusland van een onoverwinbare hebzucht ten opzichte van Indië. Men is willens blind voor het onloochenbare feit, dat de groote bevolking van Rusland, die jaarlijks zoo ontzagwekkend toeneemt, een zeehaven en een waterweg in het zuiden noodig heeft. Dan alleen kan Rusland zich naar behooren ontwikkelen en wordt het niet gedwongen, tegen zijn belang in, Oostwaarts voort te dringen.

Engeland's naijver kan worden weggenomen, ja de geheele Oostersche quaestie opgelost, indien de Dardanellen zoowel als het Suez-kanaal onzijdig worden verklaard en opengesteld voor alle volken.

En toch.... een knap geschreven betoog voor een verbond tusschen Engeland en Rusland, hetwelk een Duitsch professor aan de Russische *Grashdanin* en aan de *Times* zond, werd door beide bladen teruggezonden. Men durfde het niet drukken! De czaar zei, toen hij er van hoorde: „De schrijver is een Duitsch idealist. Ik wenschte, dat zijn denkbeeld waarheid kon worden, maar ik zie niet hoe. Wij kunnen zulk een verbond niet voorstellen, en welk Engelsch staatsman zou het durven?"

Toen de tegenwoordige Czaar 20 jaar was, liepen zonderlinge geruchten betreffende zijne medeplichtigheid aan een Panslavistisch complot. De oorlogspartij met Probiedonostzeff, Ignatieff, Katkoff en Tschernisheffsky aan het hoofd, streefde naar een oorlog met Oostenrijk en trachtte, toen zij bij keizer Alexander op verzet stuitten, den kroonprins in hunne netten te wikkelen. Nicolaas — zoo althans beweert prof. Borges — liet zich meesleepen, maar de keizer kwam er achter, gelastte een streng onderzoek, dat zich uitstrekte tot alle personen met wie de kroonprins omging en zijn geheele briefwisseling en zond hem naar het buitenland.

„SU MALA HORA NO VOLVIÓ MAS."

ALGUIEN ha definido la historia como "Una colección de fábulas interesantes." Por otra parte, ya conocerás, lector, el adagio corriente en todos los idiomas al efecto de que no ha de creerse la mitad de lo que se oye.

Sin embargo, aun la incredulidad puede desorientarnos de tan mala manera como la demasiada confianza. Las falsedades son bastante numerosas, pero á pesar de esto la verdad abunda aun más. La verdad es más sólido que la ficción En nuestro afán de evitar el s engaña-sodos, probablemente nos engamos oñana tros mismos. Es pués prudente estarr lerta en ambas correcciones-.

Trascribimos lo siguiente, de una carta de una Señora: "Supongo no habrá Vd. olvidado." dice, "lo de la medecina que me dió Vd. cuando nos encontrabamos á la mesa del hótel en Cartagena. Cuando Vd. observó que dichmedicina me haría bien, me reí, incrédula como Santo Tomás, pués estaba en la convicción de *que volverá mi mala hora* con el dolor de cabeza y vómitos. Con mayor razón lo temía, cuanto que aquel día comí más de lo usual, debido tal vez á la esperanza que Vd. me daba. Sin embargo, á mi sorpresa y regocijo, no esperimenté ni malestar, ni opresión en el estómago ni dolor de cabeza.

"Por la noche después de cenar tomé otra dosis del remedio y me sentí mejor aún. Seguí tomándolo después de cada comida, temoroso de que, de no hacerlo así, no sobreviniera una recaida.

"Sin duda recordará Vd. mi enfermedad. Sufría de doloros de cabeza seguidos de vómitos y un sentir de pesadez é inercia en el estómago. El médico decía que mi sangre se hallaba en muy mal estado, con tendencia á producir congestión del cerebro. Soy costurera y mi labor me obliga á inclinar la cabeza, lo cual bastaba para producirme grandes dolores, vértigos y endeblez, además de echar sangre por la nariz. Me faltó el apetito y mi paladar era malo, pero creque esto lo motivaria el reducido espasio de la habitación donde ya trabajabe con otras costureras. Tomé variasimas dicinas, pero ninguna me curó.

"Al volverme á mi casa en Almería me apresuré á entrar en el almacen de drogas de Don Antonio Guillen Romero, en la Plaza de Bilbao y le hice nueva compra de Jarabe Curativo de la Madre Seigel. En resúmen, después de haberlo tomado durante un mes más, disminuyendo gradualmente la dosis, me hallé completamente restablecida de la enfermedad que por tantos años estuve sufriendo.

"Como ya Vd. vé, me encuentro hoy en perfecta salud, de buen humor y bien conservada, y me dicen mis amigas que me encuentran más atractiva bue ántes, por más que hoy tenga 4 año màs de edad. De Vd. atenta y S. S., Q. B. S. M., María Mateos, Almería Setiembre 20 de 1892."

Nos permitimos enviar á esta Señora nuestra más cordial enhorabuena por los tres conceptos siguientes: 1° Por haber desistido de su incredulidad con respecto al empleo de la medicina que menciona. 2° Por el restablecimiento de su salud por medio del empleo de dicho remedio; y 3° Por valor benévolo que ha mostrado en permitir la publicación de su propia experiencia en provecho de los demás.

Santo Tomás nó quiso creer sin eviden y tal vez humanamente no podamos culparle. Pero creyó cuando la prueba le fué dada. El perjuicio y la duda, tienen á veces razón de ser, y no es posible vencerlos desde luego, pero al fin la verdad sale victoriosa.

La enfermedad de dicha Señora era la indigestion y dispepsia, la cual lleva trás sí diversas consecuencias que dejan perplejos tanto á los enfermos como á los médicos. Esto lo comprendió bien, sin embargo, la buena y sabia Señora que preparó el Jarabe que lleva su conocido y respetado nombre. En otras palabras, conocía perfectamente que "enfermedad" significa "Mala digestion". y por consiguiente el poner el estomago en debido orden es poner todo en orden.

La "mala hora de sufrimiento" de la Señorita Mateos no volvió, y con el Jarabe de la Madre Seigel á la mano, estamos seguros de que no volverá jamás.